

Marijke doet deze zomer verslag van haar leven met deeltijdpleegkind Félicity. Een uitstapje naar het Spoorwegmuseum brengt een hoop teweeg.

Hondsberoerd

Ons pleegmeisje heeft een fascinatie voor treinen. Als we in de auto zitten, onderweg naar familie, vrienden of een feestje, spot ze onderweg altijd wel ergens in het landschap een geel stipje of het begin van een blauwe streep. „Een trein!” roept Fé dan enthousiast. Een paar seconden later dendert hij inderdaad voorbij.

Omdat ze nog nooit in een trein heeft gezeten, iets wat haar fascinatie misschien wel extra groot maakt, nemen we haar op een zaterdagmiddag mee naar het Spoorwegmuseum. Met de auto, dat wel, omdat het regent en we dichtbij willen parkeren. Ze vindt het geweldig, rent van de trein uit de 19de eeuw naar de Apenkop en weer terug, zwaait uitbundig naar ons vanuit het open mini-treintje dat door de tuin van het museum rijdt en heeft rode wangen van de opwinding als ze een speelgoedtreintje mag uitzoeken in de museumwinkel. „Een volgende keer gaan we een stukje met een echte trein”, beloven we als we de auto weer instappen.

Op de achterbank wordt het stil. Ze is vast moe. We rijden nog geen vijf minuten en zijn nog in Utrecht als ze tegen Erik zegt: „Wel een beetje zachtjes rijden, hè.” Meteen daarna is de hele achterbank, inclusief kinderzitje en rug van de rijdersstoel, bedekt met kots. Erik vloekt zachtjes. „Kan ik niks aan doen, hè”, zegt ons pleegmeisje. „Nee, natuurlijk niet meissie”, reageert Erik. Zo goed en kwaad als ik kan, ruim ik de smurrie op, met behulp van een handdoek die nog achterin de auto ligt. „Het geeft niet, schat”, zeg ik nog maar een keer. „Maar wat jij net zei was niet zo mooi”, zegt ze tegen Erik. Daar moeten we alle drie een beetje om lachen.

Thuis trek ik al haar vieze kleren uit en zet haar onder de douche. Ik was de viezigheid uit haar haren, trek haar haar

pyjama aan en leg haar op de bank. Haar hoofd voelt warm aan. Een uur later is het emmertje dat ik naast haar heb gezet alweer vol. Ze blijft maar spugen. „Ik mis mama”, huilt ze, maar als ik vraag of ze wil dat ik haar straks terugbreng, schudt ze van nee.

Die nacht is een onrustige. Om 2 uur staat ze naast mijn bed. Ze is weer misselijk. En hup, over het dekbed. Arm meisje. Ze ziet lijkkleek. Ik ben blij als ze een uur later haar ogen dicht heeft.

‘WAT JIJ NET ZEI WAS NIET ZO MOOI’, ZEGT ZE TEGEN ERIK

De volgende ochtend, zondag, gaat het een beetje beter. „We zouden vandaag toch nog even naar de stad gaan, met Evelien?” vraagt ze. Ik zeg dat ze zich wat beter moet voelen voordat we met mijn stiefdochter afspreken. Aan het eind van de ochtend wil ze zo graag, dat ik denk: vooruit maar. Ik bel mijn stiefdochter en we spreken af in de Hema. Daar kiest Fé een croissant, maar ze neemt er geen hap van. Toch maar weer naar huis, op de nek van Evelien richting de auto. Kusjes van een klein meisje op de wang van het grote meisje.

Zondagavond zijn Erik en ik weer alleen. Fé is naar haar moeder, Evelien naar haar eigen huisje (kamer). Die nacht word ik ziek en komt alles eruit. Ook de volgende dag voel ik me nog hondsberoerd. Ik app Evelien: *Fé heeft mij aangestoken, hoe is het daar?*

Mij helaas ook. Ik heb gekotst. In de trein. ■

Marijke Kolk (46) is sinds anderhalf jaar weekend-pleegmoeder.

